

במדבר פרק כ"ה (תורגם אוטומטית)

Hebrew

תורגם אוטומטית

סיכום השיעור

סיכום: במדבר פרק כ"ה — סיפור בעל פעור ופנחס

הקשר רחב ומסגרת נושאת

במדבר כ"ה שייך לחלק השלישי של הספר, שבו בני ישראל כבר מקיפים את ארץ ישראל ומתמודדים עם העמים הסובבים. מסגרת מפתח להבנת נרטיבים אלו באה מדרשתו של משה בתחילת ספר דברים.

מנקודת המבט של האנשים שחיו בארץ ישראל (בית ראשון, בית שני וכו'), ישנן מספר שכבות של אתגר עם עמים אחרים:

- **כיבוש שבעת העממים** — בעיקר נושא של ספר יהושע, ולא התורה עצמה

- **יחסי שכנות** — סוגיות דיפלומטיות, מלחמות (עמלק), בקשות למעבר (אדום), דינמיקות כוח

- **איומים רוחניים** — הליכה אחרי עבודה זרה של עמים סובבים, במיוחד דרך נישואי תערובת

פרק זה עוסק באיום הרוחני באופן ספציפי. בעוד שסיפור העגל עוסק בעבודה זרה, הוא לא כולל הליכה אחרי אלוהי עמים שכנים. כאן, אפילו לאחר שבעיית הכיבוש מטופלת, הסכנה המתמשכת של היגררות אחר פולחני הסגידה של עמים סובבים היא המוקד. זהו **סיפור הפרדיגמה** של תופעה זו בימי משה.

פסוקים א'–ב': החטא בשיטים

פסוק א': *וישב ישראל בשיטים* — ישראל חונה בשיטים, חלק ממואב. *ויחל העם לזנות אל בנות מואב* — העם מתחיל לזנות אל בנות מואב. המילה *לזנות* (מ*זונה*) מתורגמת טוב יותר כ"לסטות" מאשר "לזנות". זהו המנגנון הקלאסי שבאמצעותו עמים יכלו לגרום לישראל לחטוא בדרך "ידידותית" — דרך נישואי תערובת המובילים לעבודה זרה. הקבלות כוללות את נשיו הנכריות של שלמה המלך, המשכר בתקופת עזרא ונחמיה, ואזהרת התורה עצמה בפרשת ואתחנן.

פסוק ב': *ותקראן לעם לזבחי אלהיהן* — נשות מואב מזמינות את העם לחגיגות הזבח שלהן. המילה *זבח* תמיד מרמזת על קרבן הכולל אכילה — למעשה חגיגה או חג. העם אוכל, משתחוה לאלוהיהן (*וישתחו לאלהיהן*), ונצמד לבעל פעור (*ויצמד ישראל לבעל פעור*). השם בעל פעור פירושו האדון/אל של המקום פעור, כאשר *בעל* מתפקד כמו *אדון*.

פסוקים ג'–ה': תגובת ה' והציווי למשה

פסוקים ג'–ד': ה' כועס ומצווה למשה: *קח את כל ראשי העם* — קח את כל ראשי/מנהיגי העם. זה מגלה שלא רק אנשים מהמעמד הנמוך (*אספסוף*) אלא **מנהיגים** היו מעורבים, וזה המשבר האמיתי. זה מקדים את הדפוס בעזרא ונחמיה שבו *חורים* (האצילים) הם אלה שמתחננים עם נכריות. ההוראה *הוקע אותם לה' נגד השמש* פירושה להוציאם להורג בפומבי — נגד השמש* תמיד פירושו "בגלוי, היכן שכולם יכולים לראות". האופי הפומבי של העונש חיוני להשבת חרון אף ה'.

פסוק ה': משה מעביר את הציווי ל*שופטים*, מכיוון שהמנהיגים עצמם מעורבים. כל שופט צריך להרוג את עובדי בעל פעור בתוך קבוצתו, בהזכרות למבנה השיפוטי מפרשת יתרו (*שרי אלפים* וכו'). קריאה חלופית: ה' אומר למשה להורות ל*ראשי העם* (שהם השופטים) להרוג את *האנשים* האשמים.

פסוקים ו'–ח': המעשה החצוף ותגובת פנחס

פסוק ו': פרשה חדשה מתחילה. *איש* (המרמז על אדם בעל חשיבות וכוח) מבני ישראל מביא בפומבי אישה *מדינית* לפני משה וכל העדה. האזכור הפתאומי של מדין לצד מואב מרמז שאלו היו עמים שכנים באותו אזור, חלק מאותה קבוצה אזורית. מעשה זה הוא התרסה פומבית חצופה כנגד מאמציו של משה לעצור את העם מללכת אחרי בעל פעור. בינתיים, משה ו*עדת בני ישראל* (המנהיגות/סנהדרין) בוכים בפתח אהל מועד, ככל הנראה לא **יודעים מה לעשות**.

פסוקים ז'–ח': פנחס בן אלעזר בן אהרן רואה זאת והוא **היחיד** שקם — *מתוך העדה* — מתוך הקהל. בעוד כולם עומדים בוכים, הוא לוקח *רמח*, רודף אחרי האיש הישראלי והאישה אל ה*קבה*, ודוקר את שניהם *אל קבתה*. המונח *קבה*/*קבתה* עשוי לשאת משמעות כפולה — אולי חולק את השורש ק-ב-ה, שהופיע קודם לכן בפרשה בנרטיב של בלעם במשמעות "קללה". זה יכול להתייחס אפוא ל"המקום ממנו קיללה" או באופן לשוני לאזורים אינטימיים.

פסוק ט': המגפה מתגלה

רק עכשיו הטקסט מגלה ש*מגפה* השתוללה, והרגה 24,000 איש. זה מסביר בדיעבד מדוע העם בכה ומבהיר את משמעות *חרון אף ה'*. בכל פעם שהתורה משתמשת בביטוי זה, זה לא אומר שאלוהים כועס באופן מופשט — זה אומר שמשהו רע קורה באופן אקטיבי. *חרון אף ה' היא המגפה.

האומץ הנדרש מפנחס

סיפור ה*איש ישראל* המביא את המדינית מוצג כדוגמה אחת לתופעה הרחבה יותר של אנשים — אולי ה*ראשי העם* — ההולכים לבעל פעור וצריכים להיעצר. מה שהפך את מעשה פנחס ליוצא דופן היה האומץ הנדרש להתעמת עם מישוה חשוב ואליטיסטי. פנחס עצמו היה אליטה — נכדו של אהרן — אבל הוא היה מוכן לפעול נגד אדם אחר בעל מעמד גבוה כשאף אחד אחר לא היה מוכן.

פסוקים י"א–י"ג: שכר פנחס — ברית כהונת עולם

אלוהים אומר למשה שפנחס *השיב את חמת* — השיב את כעס אלוהים — *בקנאו את קנאתי* — בהיותו קנאי בקנאת ה' עצמו. רק בזכותו ניצלו שאר העם (*ולא כליתי את בני ישראל*).

שכרו: *הנני נתן לו את בריתי שלום* — "הנני נתן לו את בריתי שלום". ברית זו מסבירה את עצמה בשורה הבאה: *והיתה לו ולזרעו אחרי ברית כהנת עולם* — זוהי ברית כהונת עולם לו ולצאצאיו.

זה מעלה שאלה משמעותית, מכיוון שהכהונה כבר הוקמה דרך אהרן ועברה לאלעזר. עם זאת, נראה שבעוד שירות אלעזר מאהרן כבר הוסדרה, השאלה מי יירש את **אלעזר** — או מי מילדי אלעזר יוביל את השושלת קדימה — עדיין לא הוכרעה. יוזמתו של פנחס זיכתה אותו ואת שושלתו בירושה הכהנית הקבועה. הסיבה חוזרת: *תחת אשר קנא לאלהיו* — כי פעל בקנאת אלוהים — *ויכפר על בני ישראל* — ובכך כיפר והציל את העם.

פסוקים י"ד–ט"ו: הזיהוי המאוחר של הקורבנות

הפרק משתמש בטכניקה ספרותית מכוונת: הסיפור מסופר תחילה באופן אנונימי, ורק לאחר מכן מתגלות הזהויות. זה עשוי לשקף שפנחס עצמו לא התעניין מי הם היו — הוא פעל כי אנשים אלה גרמו נזק לעם.

אלוהים מצווה למשה: *צרו את המדינים והכיתם אותם* — עשו אויבים את המדינים והכו אותם. הסיבה: *כי צררים הם לכם בנכליהם* — הם עוינים לכם דרך מזימותיהם (*נכליהם* = תוכניות, ריגול, תחבולות), במיוחד *בדבר פעור* ודרך כזבי.

זה מגלה שכל הפרשה עם נשות מדין לא הייתה תמימה. זו הייתה תוכנית מכוונת — אולי מבצע "מלכות דבש". הפרשנות המקובלת מתמקדת במזימה רוחנית לפתות את ישראל לעבודה זרה, אבל יש גם ממד חומרי ואסטרטגי: בלכידת *נשיא*, המדינים יכלו להפוך לבעלי ברית, לקבל השפעה, ולערער את העם מבפנים. תגובת ה' — ציווי מלחמה נגד מדין — מאשרת שזה הובן כאיום לאומי וצבאי, ולא רק כמכשול רוחני. המלחמה בפועל תרחש בפרקים מאוחרים יותר, כאשר הנרטיב נקטע על ידי המפקד.

- האישה הישראלית: **זמרי בן סלוא**, *נשיא בית אב לשמעני* — מנהיג *בית אב* (שבט או קבוצת משפחות) בתוך שבט שמעון. לא בהכרח ראש כל השבט, אבל אדם חשוב.

- האישה המדינית: **כזבי בת צור**. אביה צור היה *ראש אמות בית אב במדין* — ראש קבוצת משפחה במדין. הוא יופיע שוב מאוחר יותר במלחמה נגד מדין.

שתי הדמויות מכל צד היו בעלות מעמד גבוה, מה שמדגיש את אומצו של פנחס בהתעמתות איתן.

פסוקים י"ו-י"ח: הציווי נגד מדין

תמלול מלא

במדבר פרק כ"ה: סיפור בעל פעור ופינחס

הקדמה: מסגרת הקשרית

פרק כ"ה במדבר הוא פרק די מוזר. אני לא לגמרי יודע איך להבין אותו בהקשר של הספר כולו או בהקשר של מה בדיוק הסיפור, אבל אדבר על זה ועל רעיונות מסוימים לגבי מה שהוא עשוי לעסוק בו.

הבנו שזה חלק מהחלק השלישי של הספר. זה חלק מסיפור הדור שבו הם כבר קרובים, הם כבר סובבים סביב ארץ ישראל. במובן אחר, אנחנו כבר עוסקים, כפי שראינו כבר בנבואות בלעם, בכל האומות שהעם יצטרך להתמודד איתן סביבם. זה גם נושא חשוב מאוד בדרשת משה, אני חושב בתחילת ספר דברים, שאני משתמש בו כדרך לפרש את כל הסיפורים האלה כבר.

האתגר של האומות השכנות

אם חושבים על זה מנקודת המבט של האנשים שחיים בארץ ישראל בבית ראשון ובית שני ומתי שזה לא יהיה, עכשיו כמובן יש את שבעת העממים - האומות שהם צריכים לכבוש כדי להגיע לארץ ישראל. זה נושא אחד. הנושא הזה הוא לא כל כך נושא של ארץ ישראל; זה נושא של ספר יהושע וכן הלאה. אבל עכשיו, גם אחרי שהם פותרים את הבעיה הזאת, או אם הם לא פותרים אותה, מה שלא יקרה עם הבעיה הזאת, עדיין יש את כל השכנים, יש את כל האומות מסביב ומסביב. אז עכשיו יש את השאלה איך לקיים אינטראקציה, איך להתמודד עם כל השכנים מסביב ומסביב.

כמובן, ספר בראשית כבר מדבר על השאלה הזאת. יש את כל הסיפורים של עשו וישמעאל ומואב וכן הלאה, כל הסיפורים האלה של כל האומות האלה מתחילים בספר בראשית, והם בסופו של דבר הופכים להיות השכנים שלנו. אז אנחנו לא כובשים אותם, אבל יש לנו את נושא השכנים. לפעמים הם כן מתחילים מלחמות איתנו. יש לנו את עמלק, נכון, שזו בעיה אחת - הם מתחילים את כל הדברים האלה. לפעמים אנחנו צריכים להיות נחמדים אליהם. לפעמים הם חזקים יותר מאיתנו. לפעמים אנחנו חזקים יותר מהם. יש כוח אימפריאלי שהולך בכיוון אחד או אחר וכן הלאה. עכשיו נושא אחד נוסף בין האומות ביניהם - לפעמים הם לא רק נחמדים דיפלומטיים, נכון? חלק מהסיפורים שהיו לנו על משה ששואל את אדום, "האם נוכל לעבור?" וכמובן לדברים האלה יהיו השלכות או משהו כמו חזרות סמליות מאוחר יותר כשלפעמים אנחנו צריכים טובה משכן והם לא נותנים למטוסים שלנו לעבור מעל המרחב האווירי שלהם או מה שזה לא יהיה. זה רעיון מאוד דומה שבו משה אומר, "הנה אנחנו בדרך לישראל ואנחנו צריכים לעבור דרך זה. אנחנו לא שואלים אותך, אנחנו לא כובשים את הארץ שלך, אנחנו הולכים לשלם לך, אנחנו הולכים לקנות את המים שלך", אבל לפעמים הם אפילו לא מסכימים לזה.

האיום הרוחני

בדיוק כמו שיש את כל סוגי האוימים והיחסים האלה עם השכנים, יש גם אימים רוחניים. מה שאנחנו יודעים בתנ"ך מאוד כהליכה בדרכי הגויים

סביבם, במיוחד בעבודת עבודה זרה. ונראה שהסיפור הזה של בני ישראל ובעל פעור הוא הסיפור המשמעותי ביותר בתורה ובחומש שדן במשהו כזה שקורה, והוא גם דן באיזשהו פתרון או איזשהו פתרון מסוג פרוטוקול לזה ובתפקיד של פינחס, או בתפקיד של הקנאי אולי באופן כללי, כפותר את הבעיה הזאת.

אז אני חושב שזה מה שקורה בפרק הזה מנקודת מבט רחבה יותר של מה זה בכלל. נתאר כמובן את הסיפור. סיפור העגל הוא על עבודה זרה במובן מסוים, אבל הוא לא מדבר על כך שהם הולכים אחרי העבודה זרה של האומות סביבם. זה משהו שאנחנו רואים קצת בספר דברים, אבל בעיקר על האומות שהם יבואו אליהן. כאן אנחנו רואים, גם אחרי שנפטרנו מזה, אנחנו עדיין הולכים להישאר עם העבודה זרה של האומות מסביב, וזה משהו שאנחנו מוצאים במובן מסוים מאוחר יותר בתנ"ך יותר ספציפית - יותר סיפורים על זה. אבל זה הסיפור העיקרי, סיפור הפרדיגמה של זה בימי משה שבו משהו כזה קורה.

פסוקים א'-ב': ישראל סוטה לעבר בעל פעור

אז מה שיש לנו זה ככה: הם נשאים, הם חונים, הם חיים, הם נמצאים במקום שנקרא שיטים, וזה החלק הזה של מואב. ואז העם מתחיל לזנות, לסטות כביכול לבנות מואב. לזנות זה להפוך, להזנות את עצמם, או המילה זונה, אבל אני חושב "לסטות" אולי זה תרגום טוב יותר - אל בנות מואב.

המנגנון של השחיתות הרוחנית

עכשיו זו, כמובן, אחת הדרכים העיקריות שבהן, בדרך ידידותית - בדרך ידידותית - האומות סביב ישראל יכולות לגרום להם לחטוא, לגרום להם לסטות מהדרך הנכונה, במיוחד על ידי נישואי תערובת. אנחנו יודעים את הסיפור של שלמה המלך שמבקרים אותו על נישואין לנשים זרות שגרמו לו לעבוד אחרים. אנחנו יודעים את הסיפורים בימי עזרא ונחמיה עם עזרא, עם הנשים הזרות שגורמות להם לעבוד עבודה זרה וכן הלאה. התורה עצמה מזהירה מפני זה בפרשת ואתחנן. אז זה הסיפור שמדבר על זה, זה הסיפור שמדבר על זה שקורה בימי משה.

עכשיו בדיוק מה שהתורה מתארת קורה: **ותקראן להם לזבחייהן**. זה בדיוק מה שקורה. הן קוראות לאנשים לזבחים, או זבח. זבח תמיד אומר גם לא רק קרבן, זה אומר קרבן שבו אתה גם אוכל, שבו יש מסיבה לאלוהים שלהם. ולכן הם אוכלים, ולכן הם גם משתחווים, כי זה מה שעושים כשיש זבח, כשיש - אולי זבח צריך להיתרגם כחגיגה, חג. ולכן **ויצמד ישראל אל בעל פעור**. חלק מישראל מתחבר, מתקשר לבעל פעור.

בעל פעור בהיותו, כפי שדיברנו, בעל היא מילה שמשמעותה משהו כמו אדון. אז בעל פעור זה המקום הזה שבו הם פשוט היו. אז בעל פעור - הם מתקשרים לאל הזה, האל הזר הזה של פעור.

פסוקים ג'-ה': כעס ה' ותגובת משה

ויחר אף ה' ה' ה' כועס מאוד. בגלל שה' כועס מאוד, מה הוא עושה? הוא ממנה, הוא שולח הודעה, שליח למשה, והוא אומר לו מה לעשות. הוא אומר

וזה פותר את הבעיה, אבל עכשיו אנחנו מגלים שהייתה מג'ה, 24,000 איש מתו, וכנראה בגלל זה הם בכו, וזה גם **חרון אף ה'**. כמובן, כמו ה', בכל פעם שזה אומר, זה לא רק אומר שה' יושב בבית שלו או משהו, אני הורס את זה, זה אומר שמהו רע קורה, וזה מה שמיוחס לה'. **חרון אף ה'** - זה אומר שכבר הייתה מגפה.

האומץ הנדרש לפעול נגד האליטה

עכשיו הסיפור הזה של **איש ישראל** הזה, שמביא את המדיניות, הוא כנראה רק דוגמה אחת של האנשים, אולי **ראשי העם**, שהולכים לבעל פעור, שצריך להרוג אותם, אבל זה מאוד קשה. צריך אומץ ללכת נגד מישהו חשוב, נגד אדם ממעמד גבוה, נגד אדם אליטה - זה לא דבר פשוט. ופינחס היה כמובן גם אליטה, הוא בן אהרן, בן אלעזר, אז הנכד של אהרן. היה לו האומץ, הוא לוקח את היוזמה לעשות את זה, והוא הורג את האנשים האלה שצריך להרוג, וזה עוצר את **חרון אף ה'**, וזה עוצר את **המגפה**, והוא היה היחיד שהיה מסוגל לעשות את זה.

שכר פינחס: ברית השלום והכהונה הנצחית

ובשביל זה, הוא מקבל פרס. וזה מאוד מעניין שפרשת פינחס עוצרת את הסיפור כאן, ומסתיימת כאן, אבל באמת הפרק במקרה הזה צודק - זה איפה ש, זה הכל סיפור ארוך אחד. וה' אומר למשה, פינחס החזיר, הסיר את כעסי מהעם, על ידי כך שכעס את כעסי - הוא כעס בשבילי, הוא עושה מה שאני עשיתי - ובגללו, רק בגללו, נשאר שאר האנשים ניצלו, אז **המגפה** נעצרה, בגללו.

ולכן הוא מקבל את שכרו: תן לו את בריתי של שלום. עכשיו מהי ברית השלום הזאת? אני חושב שזה מסביר את עצמו, מה זה, שתהיה לו, הברית הזאת תהיה לו, ברית **כהונה**. אז במילים אחרות, פינחס יירש את **הכהונה** מאביו, אלעזר, שקיבל אותה מאהרן.

השאלה של ירושת הכהונה

זו כמובן שאלה גדולה כאן, כי נראה ש, אנחנו כבר יודעים שאהרן מקבל את **הכהונה**, ונותן אותה לילדיו, אבל נראה ש, יש דרכים שונות להבין את זה, אבל נראה ש, לפחות מהסיפור הזה, נראה שהשאלה של הירושה אחרי אלעזר, אנחנו כבר יודעים שאלעזר יצליח באהרן, למדנו את זה קודם, אבל נראה שהשאלה אחרי זה לא נפתרה, או אולי לפחות אולי יש כמה ילדים שונים של אלעזר, ואולי לא כולם, אבל מפינחס, אני לוקח את היוזמה הזאת, קיבל את השכר הזה להפוך ל**כהן**, ולנצח המשפחה שלו.

ורק בגלל ש, בגלל שהוא עשה את כעסו, הוא לקח את היוזמה למלא את כעס אלוהים, לעשות, ובכך, להציל את שאר האנשים מלהיהרס. אז זה הסיפור של פינחס.

הזיהוי המאוחר של הקורבנות

סוף הפרק הזה הוא רק נותן הערה על שם האנשים שהוא מת ונהרגו, וזה מראה לנו מה היה האומץ של פינחס, מה שלא נאמר קודם. זה מעניין, וזה סגנון ספציפי **שהפסוקים** עושים לפעמים, הם נותנים סיפור באנונימיות, ואז הם אומרים מי זה היה. זה אולי מכוון, כמו שפינחס לא באמת [ידע] מי הם היו, הוא פשוט עשה את זה, כי אלה כמה אנשים שעושים, גורמים נזק לכל השאר, נכון, והוא הולך לקחת את היוזמה ולעשות את זה.

אבל בסוף אנחנו מקבלים את ההערה הזאת. כמובן שיש לנו כבר את שמו של פינחס, אנחנו יודעים בדיוק מי הוא. אנחנו מקבלים גם את ההערה של מי זה: **איש ישראל** היה **זמרי בן סלוא**, הוא **נשיא השבט**, הוא המנהיג של **בית אב** - זה אולי לא כל **שבט שמעון**, אבל **בית אב**, דיברנו על משפחה אחת, קבוצה אחת של משפחות של **שבט שמעון** - אז זה היה אדם חשוב.

והאישה שנהרגה ממדין, היא, שמה **כזבי בת צור**, שהיה, והצור הזה, אביה צור, נראה מאוחר יותר, נמצא אותו, נפגוש אותו מאוחר יותר, גם בסיפור של המלחמה עם מדין. הוא **ראש שמע בית אב**, הוא גם המנהיג, ראש משפחה במדין. אז שני אלה, משני הצדדים, אלה היו אנשים ממעמד גבוה, ופינחס, הוא עשה את מה שהיה צריך לעשות, אפילו בשביל זה.

- אז כנראה היו המנהיגים, אבל עכשיו גילינו משהו חשוב יותר. לא רק איזה אספסוף, כמה אנשים ממעמד נמוך היו חלק מבעל פעור הזה, עכשיו גם כמה מנהיגים, כמה אנשים חשובים הלכו יחד עם בעל פעור, וזו באמת בעיה. וכמובן זה גם מקדים משהו שאנחנו רואים בעזרא ונחמיה שבו האנשים החשובים, אנשי המעמד הגבוה, החורים וכן הלאה, הם אלה שמתחתנים, מתחתנים עם הנשים הזרות ולכן עובדים את האלים שלהן וכן הלאה וכן הלאה.

הציווי לעונש פומבי

והוא אומר למשה, **קח את כל ראשי העם**, המנהיגים, **ראשי העם**, ראשי העם שמחוברים לבעל פעור, **והוקע אותם לה' נגד השמש**. זה אולי אומר משהו כמו להרוג אותם, לתלות אותם, להוציא אותם מול השמש כדי שיהרגו בפומבי. זה הדבר החשוב - להיות בפומבי. **נגד השמש** תמיד אומר בפומבי, משהו שבו כולם יכולים לראות, בפומבי.

אז ה' עצמו נותן למשה את הפתרון - איך פותרים את זה? על ידי ענישה פומבית, השמדת האנשים האלה שהולכים עם בעל פעור. וזה מה שמשה עושה. הוא אומר לשופטים - אז כמובן הוא לא יכול לומר למנהיגים עצמם כי אלה מנהיגים. הוא אומר לשופטים להרוג - כל אחד מהשופטים צריך להרוג את האנשים שלו שמחוברים לבעל פעור. אז השופטים, לכל אחד יש כמה אנשים תחתיו, אולי כמו שדיברנו בפרשת יתרו, נכון? הם התחילו עם שרי אלפים וכן הלאה. כל אחד מופקד לטפל בעובדי בעל פעור של הקבוצה שלו, של החלק שלו.

אז אולי אם נקרא ככה, נוכל לומר שה' אומר למשה לומר **לראשי העם**, שהם השופטים, להרוג את האנשים. אולי זו דרך אחת לקרוא את זה.

פסוקים ו'-ח': המעשה החצוף ותגובת פינחס

ההתרסה הפומבית

אוקיי, עכשיו יש סיפור חדש, חלק חדש של הסיפור. אז עכשיו איש - איש בדרך כלל אומר אדם חשוב, אדם ממעמד גבוה, אדם עם כוח - בא והוא מביא קרוב לאחיו אישה מדינית. אז דיברנו על בנות מואב; פתאום יש גם אנשים ממדין שם. כנראה אלה שכנים, אז הם חלק מאותה קבוצה, אותו חלק של אנשים. אז זה אולי אומר אותו אזור או משהו כזה. והוא מביא מדינית.

אז הוא מתריס בפומבי נגד מה שמשה אמר, מה שמשה ניסה להוציא - האנשים עוצרים אותם מללכת עם הנשים המדיניות ועוצרים אותם מלעקוב אחרי המדיניסטים, בנות מואב, עוקבים אחרי בעל פעור. הוא מאוד בפומבי הולך נגד זה, מביא את המדינית. ומה הם עושים? הם בוכים **פתח אהל מועד**, שבו הם מתאספים לכל סוג של בעיה, לכל מה שקורה. ונראה שהם לא יודעים מה לעשות - משה **ועדת בני ישראל**, שאומר בדרך כלל המנהיגים, העדות, הסנהדרין ואנשים אחרים שאחראים, לא יודעים מה לעשות.

פינחס קם

וזה מצב, מצב מאוד מעניין, שבו משה והאנשים לא יודעים מה לעשות, ויש רק אדם אחד שיודע מה לעשות, או שזה לא שהוא יודע - יש לו אומץ ועושה את מה שצריך לעשות.

אז פינחס בן אלעזר בן אהרן רואה את זה, והוא קם. זה היחיד שקם. כולם עומדים שם ובוכים, והוא קם. הוא חלק מהעדה, הוא קם. הוא לוקח רומח, הוא לוקח רומח. הוא בא, הוא רודף - לא ברור מה זה אומר - **אל הקבה**, האוהל או איפה שהם היו, והוא דוקר את שניהם, האיש והאישה.

אז שוב, קבה אולי אומר - אולי להיות מילה שיש לה משמעות כפולה. אולי להיות גם מאתו שורש. זה מעניין שהיה לנו באותו פסוק רק בפרשה הקודמת, נכון, **קבה**, שאומר קללה. אז אולי קבה אולי אומר משהו כמו המקום שממנו היא מקוללת, או המקומות הפרטיים שלה, שאנחנו אולי נקרא לזה ככה.

פסוקים ט'-י"ג: המעשה המכריע של פינחס ושכרו

פוגעים בך, הם נלחמים איתך, עם המחשבות שלהם, או כמו תוכניות, או כמו תוכניות ריגול, ועם כזבי, בת נשיא מדין, אחותם, שנהרגה ביום המגפה בפעור.

אז אנחנו רואים שכל העניין הזה עם נשיא מדין לא היה כל כך תמים, אולי זו הייתה כמו תוכנית מלכודת דבש, אבל בכל מקרה, זה היה משהו. זה בדרך כלל מתפרש כמו תוכנית רוחנית בלבד, הם רצו לגרום לנו לעבוד עבודה זרה, אבל אני חושב שיש גם איזה היבט חומרי בזה, וזו הייתה כמו התוכנית שלהם. הם השיגו את הנשיא, ואז הם נעשים ידידים איתו, ואיכשהו הם מערערים את העם על ידי כך. והקב"ה אומר שאנחנו מבינים את זה, ופנחס עזר לנו, ולכן אנחנו הולכים להילחם עם מדין. זה יקרה בפרקים מאוחרים יותר, כי יהיה עצור לדברים אחרים בפרק הבא.

הציווי נגד מדין: איום אסטרטגי ורוחני

ועכשיו, יש לנו מצווה מה', וזה מראה לנו גם שכל הסיפור הזה - עשיתי אודיו על ציווי מדין, המצווה, כמובן זה מופרע על ידי המפקד בפרק הבא - אבל זה מראה לנו שכל הסיפור הזה הוא לא כמו שאמרתי, זה סיפור רוחני, אבל יש לו, ברור שיש לו איזשהו משמעות כאן, ברור שיש לו איזשהו, נגיד משמעות לאומית או צבאית.

כי ברור שכאשר אנשים מסתבכים עם אנשים אחרים, אז אולי הם מגלים את הריגול, הם מגלים מה קורה, או איכשהו הם מסוגלים לשלוט בך, הם מסוגלים להכניע אותך. ולכן הקב"ה אומר למשה, אני הדרך להפוך אותם לאויבים, אז תמצא דרך להפוך אותם לאויבים. למה? כי הם אויבים, הם